

ἀλλοιώσεων τῶν ἐκτὸς ἡμῶν σωμάτων,
ἀλλ' ἐμμέσως, διότι αἱ διαφοροὶ ιδιότητες
καὶ ἁλλοιώσεις ἐκάστων διαφόρως ἐπιδρῶ-
σιν ἐπ' αὐτοῦ, ἕνεκα τούτων καὶ διαφο-
ρα παράγουσιν αἰσθήματα, καὶ ἐκ τῆς
διαφορᾶς τούτων κρίνομεν τὴν διαφορὰν
ἐκείνων. Ἄν ὁ ὀφθαλμὸς δὲν ἤσθάνετο
τὰς κυμάνσεις τοῦ διεισχωροῦντος καὶ
εἰς αὐτὸν λεπτεπιλέπτου αἰθέρος, ὁ ἐκ-
τὸς ἡμῶν κόσμος οὔτε φωτεινὸς οὔτε
καλλίχρους ἤθελεν εἶσθαι, ἀλλὰ τὰ
πάντα ἀτερπῆ καὶ ἀθέλητρα.

Π. Δ. ΠΑΙΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς νύκτα χειμῶνος

Πόσον! ὦ, πῶς μοὶ ὁμοιάζεις,
Τρικυμιώδης νύξ χειμῶνος,
Ἐσὲ ταράσσει τρικυμία,
Ἐμὲ σπαράσσει βαθὺς πόνος.
Πέριξ τὸ πᾶν ἐνῶ κοιμᾶται,
Ἄγρυπνος μόνῃ ἐγὼ μένω,
Καὶ ὁ στενάζων βορρᾶς ἔξω
Μόνος ἀκούει ὅτι στένω.
Χειμῶνος νύξ, αὖριον πάλιν
Σὲ θὰ διαδεχθῇ εὐδία,
Ἐνῶ ἡ τήκουσά με λύπη
Πάντοτε μένει ἡ ἴδια.
Νύξ, εἴθε μὴ ποτε παρέλθης,
Μένε σὺ σύντροφός μου μόνῃ,
Τὸν συνειθίσαντα εἰς σκότη...
Ἥλιος λάμψις τὸν θαμβώνει...
Ναί! εὐτυχίαν δὲν διώκω,
Ὡς ἄλλοτε, ὦ! ὄχι πλέον
Οὐδ' εἶν' ὥς ἄλλοτε ἐστία
Πόθων τὸ στηθός μου τὸ νέον
Ἐγήρασα πρὶν νὰ γηράσω
Βλέπω τὰ πάντ' ἀδιαφόρως
Καὶ τὴν ζωὴν πρὶν ἀπολαύσω
Ὁ ἀγῆδης ἐπῆλθε κόρος.

Καὶ τώρα ζῶ, κινεῖμαι μόνον,
Ὅπως κινεῖται μηχανή τις,
Ἵπαρξίς εἶμαι, ἐξ ἧς, οἶμοι!
Τὸ πᾶν ἐλλεῖπει: ἡ ψυχὴ της...
Θρηνοῦσι τοὺς νεκροὺς! τί πλάνη!
Ἐκείνον, ἄνθρωποι, θρηνεῖτε,
Ὅστις ἀπέθανε πρὶν θνήξῃ
Καὶ ζῶν εἰς τάφον κρύον καίται.
Νύξ, εἴθε μὴ ποτε παρέλθης,
Μὴ, ἡ σκοτία σου μ' εὐφραίνει,
Τίποτε πλέον ἡ ψυχὴ μου
Οὔτε ποθεῖ, οὔτ' ἀναμένει.

Ἀθήναι, Δεκέμβριος 1877.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΟΥ

ΕΡΩΤΗΣΕ...

Ἐρώτησε τὴν Παναγιά, ποῦ ἔχεις σὲ κρεβάτι,
Πόσαις νυχταῖς δὲν ἐκλείσας γιὰ σένα τὸ μάτι,
Πόσαις φορὰς νὰ ἄκουσε γιὰ σὲ τὴν προσευχή μου,
Ὅταν μὲ ἀγάπη ἀναιγά μπροστὰ τῆς τῆ ψυχῇ μου.

Ἐρώτησε τῆς αὐγῆς πόσαις φορὰς γιὰ σένα
Ἀπ' τῇ φτωχῇ μου τὴν φωνεῖ τὸ ἔχω φιλημένα.
Ἐρώτησε καὶ τὰ πουλιά, ὅπου σοῦ κελαιδοῦνε,
Πόσῳ πρῶτ' μ' ἐξύπναγε ἡ ἀγάπη σου νὰ εἰποῦνε.

Ἐρώτησε τὴν μοναξιά, τὸ ἀπάντητο λειβάδι,
Πόσαις φορὰς περπάτησα μονάχος σὲ σκοτάδι.
Ἐρώτησε τὸν ἄνεμο, ὅπου περνᾷ μπροστὰ σου,
Πόσαις φορὰς εἰς τὰ φτερά νὰ ἐπῇρε τ' ὄνομά σου.

Ἐρώτησε τὸ ἀμόριστο τῆς ἐξοχῆς λευκοῦδι,
Πόσαις νὰ ἄκουσε φορὰς τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι,
Κ' ἐκεῖ ποῦ τὸ ἐχάιδευε, κ' ἐκεῖ ποῦ τὸ ἀμαδοῦσε,
Μὴ τρέμο τὴν ἀγάπη σου νὰ μάθω ἐξητούσα.

Ἐρώτησε τῆς θάλασσας τὰ κύματα γιὰ σένα
Πόσα φιλιὰ νὰ σοῦ ἐστελεῖ ἡ ἀγάπη μου σὰ ξένα
Βάλε τὸ χέρι στὴν καρδιά, γιὰ μιὰ στιγμή θυμήσου
Καὶ δότερήν γιὰ ἐρώτησε τὴν ἴδια τὴν ψυχὴ σου.

(Ἀθήναι, 12 Νοεμβρίου 1876)

ΕΡΤ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.